

Наша газета

27.02.2009. * HOMEPA BPOJ (69) 2 * PIK GODINA VIII * ISSN 1333-686X

KONFERENCIJA SABORSKOG ZASTUPNIKA NAZIFA MEMEDIJA

Saborski zastupnik Nazif Memedi, koji uz Rome zastupa još 11 nacionalnih manjina, 11. veljače o.g., u dvorani zagrebačkog hotela „Internacional“, predstavio je svoj rad protekom prve godine mandata. U respektabilnom broju, na konferenciju su se, uz predstavnike Vijeća i udruge nacionalnih manjina, odazvali i predstavnici veleposlanstava matičnih zemalja pojedinih nacionalnih manjina, Hrvatskog sabora, Vlade RH i njenih određenih resora, Grada Zagreba, vjerskih zajednica i drugi.

Nakon što je pozdravio sve nazočne, uz par uvodnih riječi, zastupnik Memedi je pročitao sljedeće izvješće:

„.....Danas sam ovdje kako bi, kao prvi saborski zastupnik koji to radi, s Vama, javno, podijelio svoje rezultate i uspjehe koje smo zajedničkim snagama do sada postigli u prvoj godini svoga mandata te naravno planove i projekte koje još trebamo ostvariti.

Za početak htio bih podijeliti s Vama neke od podataka koji su usko vezani uz moj mandat i uz obavljanje mojih dužnosti kao Saborskog zastupnika.

Član sam mnogobrojnih odbora u Saboru, a posebno moram naglasiti da sam član Odbora za imenovanja, Odbora za ljudska prava

Nezavisni zastupnik Nazif Memedi, po nacionalnosti je Rom, a u Hrvatskom saboru zastupa austrijsku, bugarsku, njemačku, poljsku, romsku, rumunjsku, rusinsku, rusku, tursku, ukrajinsku, vlašku i židovsku nacionalnu manjinu.

Saborski zastupnik Nazif Memedi

ostvarili po Akcijskom planu i Nacionalnom programu, na koja smo svi jako ponosni, a ja posebno.

Najveći problem s kojima su Romi dan danas suočeni je obrazovanje, ali moram priznati da se nadam kako smo napravili veliki napredak u ovom segmentu jer je u odnosu na prijašnje godine, broj Romske djece u školskom sustavu utrostručen.

Trenutačno se u našem školskom sustavu nalazi preko 4000 Romske djece, a posebno smo ponosni na 11 studenata koji trenutačno pohađaju hrvatske fakultete i na 280 mladih Roma koji završavaju 3. i 4. stupanj srednje stručne spreme. Kao motivaciju djeci koja pohađa srednju školu dodjeljuje se stipendije od 5000 kn. za višu i fakultete 10000 kn. Također, imamo i veliki broj djece uključenih u vrtiće i predškolski odgoj.

Veliki korak je učinjen na području stambenih pitanja i njihovog rješavanja. Naime, preko PHARE programa 2005/06. godine, potpisane su, u suradnji sa Europskom komisijom i Vladom RH po Akcijskom planu, legalizacije slijedećih naselja: Parag i Lončarevo naselje, te Pribislavec i Piškorevac, a preko

Diplomati nekih od matičnih zemalja nacionalnih manjina u RH

Predstavnici određenih hrvatskih vladinih struktura i Sabora

nacionalnih manjina te sam nedavno imenovan za predsjednika Pododbora za prava nacionalnih manjine.

U zadnjih godinu dana, održao sam 246 sastanaka u Hrvatskom saboru s pripadnicima svih nacionalnih manjina koje zastupam, sudjelovao sam na svim sastancima odbora te sam bio prisutan na gotovo svim sjednicama Hrvatskog Sabora.

Ono što je obilježilo moj rad u Saboru Republike Hrvatske je Nacionalni program za Rome i Akcijski plan Desetljeća uključivanja Roma 2005.-2015.

U suradnji sa hrvatskom Vladom, Uredom za nacionalne manjine, ministarstvima, Savjetom za nacionalne manjine, povjerenstvom za praćenje i provedbu Nacionalnog programa za Rome i predsjednicom povjerenstva gospođom Jadrankom Kosor te Europskom komisijom, uspjeli smo ostvariti velike projekte i postignuća koja su uvelike olakšala živote naših sugrađana Roma, ali trebamo još uvijek dosta raditi na tome.

Nabrojao bih samo kratko neka od postignuća koja smo

IPA programa Orehovica i Sitnice.

Moram navesti i pozitivan primjer Slavenskog Broda, za čije je Romske naselje, u izvršnoj suradnji sa gradom, Savjetom i Uredom za nacionalne manjine, asfaltirana cesta u naselju, Isto tako, u Sisku, u romskom naselju Capraške Poljane, uz suradnju Vlade RH i poglavarstva grada Siska, izdvojen je iz pričuve dovoljan iznos da bi se asfaltirala cesta i dvije nadstrešnice za djecu.

Ured za nacionalne manjine osigurao je sredstva za prijevoz djece koja pohađaju osnovnu školu, a sam Grad Sisak financira 50 električnih priključaka za ugrožene obitelji.

Vlada je darovala zemljište romskim naseljima u Sisku, Dardi, Lončarevo naselju i Slavenskom brodu. Darovnice su date Lokalnoj samoupravi kako bi Lokalna samouprava radila dalje na imovinsko-pravnim poslovima. S ovime možemo reći, da će Romi prilikom legalizacije biti ne samo vlasnici objekta već i zemljišta.

Također, moram naglasiti da je Ministarstvo regionalnog

Nastavak na narednoj stranici.

Фото на першій сторінці: Дует Надія Воротняк і Галина Вуячич, члени КМТ «Карпати» з Вербасу, після виступу в програмі культурно-розважального «Українсько-русинського вечора» в Загребі. (Фот. А. П.)

Fotografija na prvoj stranici: Duet Nadija Vorotnjak i Halina Vujačić, članovi KUD „Karpati“ iz Vrbasa, nakon nastupa u programu kulturno-zabavne „Ukrajinsko-rusinske večeri“ u Zagrebu. (Fot. A.P.)

Nastavak s prethodne stranice.

razvoja» šumarstva i vodnog gospodarstva izdvojio je tri i pol miliona kuna za infrastrukturu romskog naselje u Dardi.

Po Akcijskom planu za zapošljavanje Roma, izdvojeno je u 2008. godini 4,000.000,00 kuna, a prema Zavodu za zapošljavanje, Romi se zapošljavaju i vrše prekvalifikacije, te se organiziraju razne profesionalne radionice kako bi im se cijeli taj proces približio i olakšao. Romi se najviše zapošljavaju u javnim radovima.

Moj prijedlog, koji sam iznio pred članovima povjerenstva, je dodatno povećanje sredstava u iznosu od 4,000.000,00 kuna, koje bi služilo kao subvencija poslodavcima koji bi Rome mogli zapošljavati u državnim institucijama kao vježbenike one koji su završili 4. stupanj ili fakultet.

Milena Klajner

Šemso Tanković

Aleksandar Tolnauer

Mirko Marković

Walentyňa Lončarić
predst. poljske nac.m.

Što se tiče zdravlja, tu smo osigurali besplatna cijepljenja za Romsku djecu koja nisu zdravstveno osigurana.

Isto tako smo vrlo ponosni na ostvarene uspjehe u segmentu dodjele državljanstava, produženih boravaka, trajnih nastanjenja i po novom zakonu o strancima, koristimo traženje humanitarnog boravka za Rome, a sve to ne bi bilo moguće da nije bilo izvrsne suradnje sa Ministarstvom unutarnjih poslova.

Za očuvanje kulture, tradicije i jezika, uvelike nam je pomogao Savjet za nacionalne manjine. Moram reći da su velika sredstva izdvojena za sektor informiranja, izdavaštvo, kulturne manifestacije te za KUD-ove, i to za sve nacionalne manjine koje ja zastupam.

Radno predsjedništvo sačinjavali su predstavnici nacionalnih manjina

Trenutačno vodimo veliku borbu i sa rješavanjem socijalnih pitanja najugroženijeg dijela društva. U suradnju s Gradom Zagrebom odgođen je veliki broj deložacija, posebno u Plinarskom naselju - odgođena su isključenja vode i električne struje te podmirjenja duga.

Veliki naponi su uloženi u ovaj segment i s naše strane i sa strane Ministarstva rada i socijalne skrbi, kojima moram zahvaliti na izvrsnoj suradnji.

Zahvaljujući suradnji sa predsjednicom povjerenstva za praćenje i provedbu Nacionalnog programa i Akcijskog plana „Desećelje za Rome“, Uredom za nacionalne manjine, Savjetom za nacionalne manjine, ministarstvima i članovima radne skupine Akcijskog plana, uspjeli smo ostvariti sve do sad spomenuto,

Naravno, nisu riješena sva pitanja koja i dalje ostaju otvorena, ali mislim kako smo na pravom putu. Podatak koji tome ide u

prilog je, da je za ovu godinu predviđeno povećanje finansijskih sredstava iz državnog proračuna od 47% tj. 20,000.000,00 kuna. za 2008.

Kako sam već naveo da zastupam 12 nacionalnih manjina, trudim se biti prisutan, te podržavam sve projekte i programe svih nacionalnih manjina koje zastupam, kako moralno tako i finansijski u okviru mogućnosti. Pomagao sam finansijski bolesnim i siromašnim obiteljima koji su mi se obratili. Do sada sam posjetio sve nacionalne manjine, sudjelovao na njihovim manifestacijama i okruglim stolovima.. Nadam se da prepoznajete uloženi trud s moje strane i strane ostalih institucija koje su pomagale oko svih ostvarenih projekata do sada.

Namjera mi je i u buduće vas posjetiti, a za bolju suradnju i

uspjeh ako mi dopustite zamolio bih Vas da mi pismenim putem pošaljete vaše prijedloge i prioritete

Isto tako, danas sam ovdje s Vama da Vas uvjerim u bolju budućnost i da Vam dam obećanje kako ću se i dalje truditi i biti Vaš glas u Hrvatskom saboru i pri Vladi Republike Hrvatske.

Nisam svemoguć i ne mogu riješiti sve probleme s kojima se susrećemo, ali uz Vašu pomoć do tog cilja ćemo stići uz manje napora, manje uloženo vremena i problema.

Zato Vas molim da probamo zajedničkim snagama održati i poboljšati kvalitetu života manjina u Republici Hrvatskoj koje nam Ustavni zakon omogućava.....“ završio je Nazif Memedi.

Nakon glavnog izlaganja, nazočnima su se obratili i uzvanici:

Ljubica Morhan, Nadica Balog i Nazif Memedi

Predsjednica Vladinog ureda za nacionalne manjine mr.sc. Milena Klajner, predsjednik Kluba zastupnika nacionalnih manjina u Hrvatskom saboru dr.sc. Šemso Tanković, predsjednik Savjeta za nacionalne manjine Aleksandar Tolnauer i ravnatelj Uprave za nacionalne manjine Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa Mirko Marković, prof. Spomenuti govornici su, svaki iz svog djelokruga, iznijeli niz podataka i relevantnih pokazatelja visokih dosega u zaštiti i ostvarivanju prava nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj, a također i vidove budućih nastojanja u reguliranju ove problematike. Za govornicom su istupili i brojni čelnici udruga nacionalnih manjina koje Memedi zastupa, a mnogi od njih, uz riječi hvale za njegov rad, uručili su mu i prigodne darove. Zahvaljujući, Memedi je sve nazočne pozvao na domjenak, gdje je ovaj, kako je bilo rečeno, „jedan od najangažiranijih zastupnika“ nastavio brojne kontakte sa svojim biračima.
A.P.

Україна є нашою праатьківщиною

На початку 1995 року проф. Джуро Відмарович прибув в Україну як надзвичайний і повноважний посол. Був на цій посаді до початку 1999 року. Газета «Українська Думка» в Лондоні опублікувала 17 січня 2009 р. інтерв'ю проф. Відмаровича поданий журналісту Юрію Атаманюку на теми з того періоду. З того інтерв'ю тут подаються уривки з ознакою теми.

У згаданому періоді: Я докладніше познайомився з Вашим народом - одним з найдревніших культурних народів європейського континенту. Як історик знаю, що Україна є нашою праатьківщиною. І хоч пройшло чотирнадцять століть після того, як хорвати прийшли із Закарпаття у римські провінції Панонію і Далмацію, проте залишилося багато спільного у нашому фольклорі, етнографії, мові, особливо топонімії і гідронімії, що свідчить про стару праатьківщину. Також вивчив українську мову, українську літературу, яка є дуже багатою. До речі, я був одним з небагатьох іноземних послів, що знали українську мову. Важливо було те, що за час роботи в Україні мав чудові взаємини з міністерством закордонних справ на чолі з Геннадієм Удовенком. Між нашими державами було підписано багато двосторонніх угод. Вдалося відкрити кафедру хорватської мови на філологічному факультеті Київського університету ім. Т. Шевченка.

Декотрі з проблем: ..... Чотири роки ми боролися за свою незалежність, пережили величезні руйнування. Третина держави знищена. Не було теплим ставлення до Хорватії тодішнього президента Кучми. Чесно кажучи, він не підтримував боротьбу хорватів за незалежність, але й не засуджував, називаючи це «багатовекторною політикою». Насправді ж більше симпатизував сербському народові. Отож, були розбіжності між президентом і міністром закордонних справ України. Розумію, що зовнішню політику України тоді диктувала Москва.

Також є ще й такі стереотипи, що про Хорватію дуже мало знають, або й не чули навіть. Найбільше що знали, то це зводилося до рівня: одна держава - Югославія, один народ - югослави, один вождь - Тіто. Також деякі українські політики дружили тоді з так званою Республікою Сербською, якою керував Радован Караджич, а університет у Бані Луці встановив близькі відносини з університетом в Ужгороді. Тому я завжди був вдячний журналістам, які хотіли писати про наш народ і нашу країну. Ми є маленький народ. Нас чотири з половиною мільйони. Зате живемо у найкращій

частині європейського континенту. Наша Країна розташована вздовж східного узбережжя Адріатичного моря, де тисячі прекрасних островів, чудові мальовничі гори.

Крім проблем в Україні, мене багато що дивувало. Не міг зрозуміти того, що третина українців не володіє державною мовою. Після того, коли я вивчив українську мову і міг нею послуговуватися, заборонив у посольстві розмовляти російською. Українська мова стала службовою у нашому дипломатичному представництві. Я став одним з послів, в яких брали найбільше інтерв'ю радіо і

Джуро Відмарович

тележурналісти. Коли перебував у різних делегаціях, зокрема в Криму чи східній Україні, вимагав, аби зі мною спілкувалися українською мовою. Це ставило людей у незручне становище, адже за протоколом це було обов'язком, а дехто або не знав мови, або знав слабо.

Про зміни на краще: ..... Можна сказати, що вже настали, але не все так швидко приходить, як би хотілося. Я був офіційним спостерігачем на президентських виборах у 2004 році від Демократичної партії Хорватії. Коли почалася Помаранчева революція, я залишився в Україні і до самого кінця спостерігав за пробудженням національної свідомості та щирим бажанням українців відстояти свої права. Але однієї такої революції недостатньо. Я розумію, що духовне скалічення українців виникло внаслідок того, що східна Україна довго була під окупацією Росії, крім того, мільйони українців були знищені, а на їх місце заселені росіяни. А ще Україну розділяє історія, адже ситуація в західній Україні є протилежною до східної. Там національна свідомість дуже висока. Але ми повинні думати про майбутнє, адже думки про минуле нікуди нас не приведуть. В Україні це розуміють добре, бо обидва наші народи переживають перехідний період.

Що сподобалося в Україні найбільше: Насамперед - українська культура. Україна була колыскою культури і писемності слов'ян. У вас прекрасні пам'ятки історії і культури. Я побував у соборі, де хрестився Володимир Великий. Побував у Каневі. Зарваниці, Почаєві. Ви дуже шануєте своїх героїв, зокрема Тараса Шевченка. До глибини душі мене вразила ваша співочість і вміння танцювати, а також українська гостинність. Моя любов до вашої Батьківщини постійна, тому що у вашій історії, культурі, пейзажі, мистецтві я знайшов багате джерело натхнення.

Співпраця з українськими письменниками: Як член Спілки письменників Хорватії я налагодив зв'язки зі Спілкою письменників України. Познайомився із творчістю Івана Драча, Олеса Гончара, Євгена Гуцала, Миколи Вінграновського, Ліни Костенко, Леоніда Талалая, Дмитра Павличка, Павла Мовчана, Любови Голоти, Григорія Штона, Ярослава Ороса (він, до речі, написав книгу «Опорука білих хорватів»). Звичайно, що добре знайомий з творчістю вашого генія Тараса Шевченка, якого вважаю одним з найкращих поетів Європи свого часу. Крім своїх обов'язків як дипломата, часто мав зустрічі з українськими письменниками. Було здійснено багато спільних проєктів між нашими літературами.

Мені подобається українська мова моїх колег Олександра Мороза і Бориса Олійника, але спільної мови з ними я так і не знайшов, з Морозом у нас була єдина протокольна зустріч як з головою Верховної Ради України, а більше він не бажав зі мною зустрічатися. Борис Олійник завдав іміджеві Хорватії в Україні багато шкоди. Він писав і публікував в українських часописах антихорватські памфлети, які давали українцям неправдиву інформацію про хорватів і Хорватію. Пан Олійник дуже симпатизував режимові Слободана Мілошевича. Довелося навіть подати ноту протесту до міністерства закордонних справ України.....

Сьогоднішнє заняття: ..... Досить багато перекладаю з української та російської мов, пишу літературну критику, досліджую нашу історію, організую літературні вечори, співпрацюю із церквою. Часто думаю про Україну. Зараз займаюся перекладом прекрасного роману Олеса Гончара «Собор». З ностальгією згадую дружбу з українськими письменниками, поетами, культурними і церковними діячами. Це мене спонукало написати книгу спогадів про перебування в Україні. Торік я організував у Загребі виставку картин українських художників. #

ДЕКОТРИ УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ЗВИЧАЇ У ВЕЛИКОМУ ПОСТІ

Перша неділя Великого посту називається "**неділя збір-на**". В цей час вже зазвичай тане сніг, тому кажуть: "Неділя збір - тече вода з гір". В цю неділю дівчата варили колись кашу з маком і на короткий час закопували її в землю - "щоб недоля пропала".

Чвертий тиждень Великого посту - **середохресний**, бо в середу на цьому тижні відмічають **свято хреста**. В цей день господині печуть "хрести" з маком і змащують їх медом. Частина "хрестів" зберігають на час сівби. На цьому ж тижні сіють мак, а також розсаду капусти й помідорів, бо існує повір'я, що її обов'язково треба сіяти в піст - "щоб морозу не боялась".

П'ятий тиждень поста називається **Похвальний**, в суботу цього тижня - **свято Похвали Пресвятої Богородиці**. В цей день не можна працювати, а можна тільки розсаду сіяти.

Неділя за тиждень перед Великоднем називається "**Вербною**", "**шутковою**" або "**квітною**", а тиждень перед цією неділею - "**вербним**". У цей тиждень не можна сіяти конопель і городини, бо "буде ликовате, як верба", а також буряків, бо "будуть гіркі".

Шоста субота - **Вербна або Лазарева**. У **Вербну** неділю святять вербу. Звичай святити гілля дерев пішов від тих часів, коли люди встеляли пальмовим гіллям дорогу Ісусу, що в'їжджав у Єрусалим на віслюку. Звичай дуже старий, б вже в "Ізборнику" (1073 р.) згадується "Праздньникъ вѣрбьны". Біля церкви збирають велику кількість вербового гілля і після відправи Богослужіння священник окроплює це гілля свяченою водою. Вважається, що це свято дітей, бо під час церковного обходу на вечірні діти носять вербу: кому трапиться найбільша гілка верби - той щасливий. Колись господарі, повертаючись з церкви з освяченим гіллям верби, зразу йшли на город або в поле, аби посадити відразу ж кілька гілок, "щоб росла Богові на славу, а нам, людям, на вжиток". Решту заносили до хати і ставили на покуті під святими образами. Свячена верба завжди була у великій пошані, тому навіть найменше гілля, що залишалось після освячення, палили на вогні, щоб "боронь Боже, під ноги не потрапило".

Останній тиждень перед Великоднем називають **білим або чистим**. На цьому тижні віруючі люди дотримуються посту так само суворо, як і у перший тиждень. Найважливішим днем тижня є **четвер**, який називається **чистим, світлим, великим, страсним або живним**. **Чистий четвер** - це свято весіннього очищення. Люди чистили все в хатах, коморах, стайнях, на подвір'ї, та прикрашали усе по-святковому. Самі ж купалися, особливо для того, щоб позбутися хвороб. Ввечорі у церкві відправлялися "Страсті". У цей день намагаються додержувати урочистий спокій - без сміху, співів, голосних розмов у той час, коли в церкві читають Євангеліє.

У **Страсну** п'ятницю люди віруючі нічого не їдять до виносу плащаниці з вітаря на середину церкви. Обід зазвичай пісний, навіть рибу не можна їсти - обходяться капустою, картоплею, огірками. Не можна також ні шити, ні прясти, ні рубати дрова й, взагалі, що-небудь тесати сокирою. Не можна також співати, бо "хто співає в Страсну п'ятницю, той на Великдень плакати буде". В п'ятницю господині печуть паски. Куштувати їх до освячення суворо заборонено - гріх.

У **Великодню** суботу роблять крашанки або писанки. Найбільше роблять червоних крашанок, бо вони нагадують про кров Спасителя. Існує багато орнаментів, якими прикрашають писанки. В писанкарстві в наш час вбачають не тільки історичний зміст, а й мистецький. У **Великдень** до заутрені усі йдуть до церкви. Після святкової літургії святять "свячене", христосуються та поздоровляють одне одного словами "Христос Воскрес!" та відповіддю "Воистину Воскрес!".

Використано і скорочено матеріал з Вікіпедії - uk.wikipedia.org

ПІДГОТОВКА БРОШУРИ «ЛИПОВЛЯНСЬКІ ПИСАНКИ»

Згідно з давньою згодою про спільну акцію Товариства української культури і КМТ українців «Карпати», щодо видання брошури-монографії «Липовлянські писанки», з метою підготовки додаткового фотоматеріалу, була домовлена робоча зустріч на 15 лютого ц.р. у Липовлянах. На жаль, через трагічну загибель двох липовлянських хлопців (див. нижче – хорватською), зустріч перенесено на суботу 21. лютого.

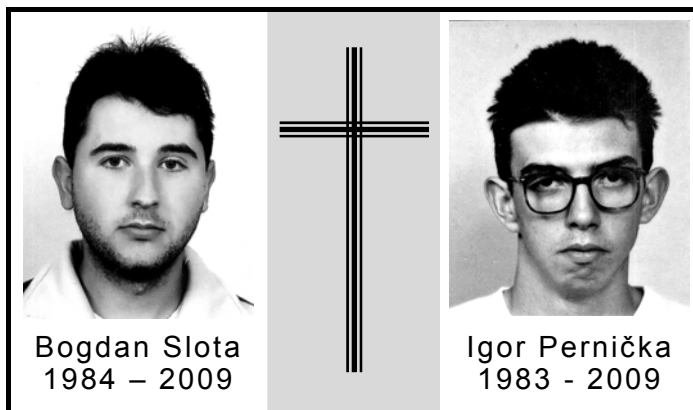

Частина липовлянок, котрі принесли свої писанки

Десять жінок і дві дівчини, для цієї нагоди убраних у вишиванки, підготували кожна якнайкращих десяток писанок, а також принесли свої писанкарські прибори, як і вишиття для декорації. Тому не важко було зібрати багатий фотоматеріал, як і запис доповідей про тутешнє писанкарство. Цілий фонд писанок жінки подарували, щоб за едіцію було можливо зробити кращі знімки і в студії. Це буде використано і для принагідної виставки під час представлення згаданої брошури, котру плановано видати до Велекодніх свят. #

IN MEMORIAM

Bogdan Slota
1984 – 2009

Igor Pernička
1983 - 2009

У петак на večer, 13.02.2009., у teškoj prometnoj nesreći u Lipovljanima, smrtno su stradali Bogdan Slota i Igor Pernička. Bogdan je bio član KPD Ukrajinaca „Karpati“, a Igor član KUD „Lipa“ i Češke besede. U nazočnosti rodbine i brojnih prijatelja sahranjeni su na lipovljanskom groblju 15. veljače 2009. god.

Neka im je vječni spomen. Počivali u miru.

„UKRAJINSKO-RUSINSKA VEČER“ U ZAGREBU

Graciozne vezilje

Zvonki sopran Tajane Seder

Nakon dvogodišnje stanke, zbog poznatih tenzija i polarizacija u krugu ukrajinske nacionalne manjine u Zagrebu, ove godine je nastavljeno s tradicijom predkorizmenih kulturno-zabavnih večeri, te je KPD Rusina i Ukrajinaca organiziralo takvu večer u velikoj dvorani Češke besede (Šubićeva 20) 14. veljače ove godine. U dobroj mjeri, to se moglo ostvariti i blagonaklonošću donatora, u prvom redu tvrtke „Janko Gredelj“ i ostalih.

Gost večeri bilo je KUD „Karpatici“ iz Vrbasa, čijih je pedesetak članova uložilo maksimum truda i umijeća da pokaže najljepše rezultate svoje djelatnosti. A bilo je što i vidjeti i čuti. Nastupile su dvije folklorne postavbe, mješoviti zbor, djevojačka pjevačka skupina, dueti i solist, a sve uz pratnju odličnog narodnog orkestra. Naravno, domaćin je imao i svoj „adut“ – zvonki sopran solistice Tajane Seder, koja je nastupila u kulturno-umjetničkom dijelu programa. Kako u tom dijelu, gostujući pjevači nisu „spustili“ razinu ni u

Duet N. Vorotnjak i H. Vujačić

Supružnici Slavka i Mihajlo Tamaš

Veliki interes za bal bio je ugodno iznenađenje

Tradicijska dobrodošlica s kruhom

Kozačok – lijepo i bez pretjerivanja

zabavnom dijelu, kada su s istim umjetničkim zanosom, uz pratnju orkestra, za preko 150 gostiju pjevali plesne melodije. Treba spomenuti da je bio zastupljen ukrajinski, rusinski i hrvatski glazbeni repertoar, a „u neko doba“ dio atrakcije bilo je i svojevrsno folklorno-plesno nadmetanje mladih članova gostujućeg društva iz Vrbasa.

Društvene igre su imale dobru dinamiku, tako da nisu stavljale na kušnju strpljenje onih gostiju koji su apstinirali. Na tomboli je podijeljen primjeren broj vrijednih zgoditaka, a kao najvrjedniji bile su dvije slike Đure Sedera i jedna Mladena Veže.

Na zabavi je bio i predsjednik Zajednice roda Limić, (davnji predci Limića su iz Poljica migrirali u Ukrajinu), koji je iskoristio prigodu da u ime roda Limića Teodoru Frickom javno uruči povelju i medalju.

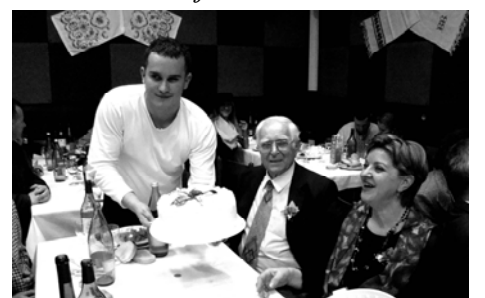
Na kraju, imajući na umu i kulturnološku sastavnicu ovakvih priredaba, nadajmo se da će one trajati. A.P.

Sliku Mladena Veže, kao glavni zgoditak na tomboli, dobila je Mirjana Đurić

Ženstvenost u figurama plesa

Slađi dio – tortu, zgoditak plesa srdaca, dobila je Slavica Pavlešin

Nastavak s prethodne stranice

Mješoviti zbor KUD-a „Karpati“ iz Vrbasa

Djevojačka pjevačka skupina iz Vrbasa

Slavko Burda i Slavko Baranovski razmjenjuju darove

Teodor Fricki prima povelju i medalju od Andrije Limića

Susret Đure Vidmarovića i Irinej Mudri

A. Limić u posjeti KPD Rusina i Ukrajinaca Zagreba

PROVČI U GALERIJU GRUPE '69

Nakon izlaganja u galeriji „Kupola“ u zagrebačkoj Gradskoj knjižnici, kolekcija slika iz novijeg opusa Vladimira Provčija (Matulji – Rijeka) izložena je u simpatičnoj omanjoj galeriji Udruge likovnih umjetnika Grupa '69, također u Zagrebu, Palmotićeva 13. (Ova renomirana udruga poznata je i izvan Hrvatske. Osnovana je 1969. godine, a okuplja slikare-amatere. Opširnije – pogledati na www.grupa69.hr)

Đuro Vidmarović, Branka Filipan, Vladimir Provčić i Andrija Karafilipović

Predsjednica Grupe '69 Branka Filipan, nije krila zadovoljstvo što je otvorenje ove izložbe imalo lijep odaziv posjetitelja, a pritom je naglasila da je izlaganje slika ovako specifičnog umjetnika vrlo ugodan početak sezone ove kalendarske godine, u kojoj Grupa označava 40. obljetnicu svoga postojanja.

O Vladimiru Provčiju kao umjetniku, i njegovom slikarstvu, i ovaj put govorio je Đuro Vidmarović. S obzirom da je u prošlom izdanju „Naše gazete“, u prigodi otvorenja spomenute izložbe u „Kupoli“, objavljeno skoro potpuno izlaganje Đ. Vidmarovića na ovu temu, ovdje će se tek kao osnovne elemente izlaganja navesti to, da je V. Provčić slikarski obrazovan amater koji se i dalje stalno usavršava. U ovom izloženom opusu prevladavaju pejzažni motivi rađeni u stilu zapadno-ukrajinske slikarske škole. Provčić je uspio prenijeti na platno specifičnu perspektivu, slika jakim, ali ipak poetiziranim namazima, a koristi i simboliku boja.

Novom krugu posjetitelja pridružili su se Ukrajinaci i Rusini

Sam umjetnik, vidljivo ganut ugodnim prijemom kod nazočnih, zahvaljujući na ukazanoj časti, izrazio je želju postati članom Grupe '69, a najavio je i svoju nakanu da Grupi organizira izložbu u Rijeci.

Na kraju, spominjući suradnju s Koordinacijom društava prijateljstva, kojom je ostvarena i međusobna razmjena izložaba umjetnika iz Ukrajine i Hrvatske, gospođa Filipan je zamolila tajnika Koordinacije Andriju Karafilipovića za par riječi o perspektivama međunarodne kulturne suradnje, čemu se on ljubavno i odazvao. #

РОЗВАЖАЛЬНИЙ ВЕЧІР В ЛИПОВЛЯНАХ

Традиційний розважальний вечір, т.зв. «бал», цього року у Липовлянах отриманий 7 лютого. За чергою, була це десята забава, під назвою «Український вечір 2009». Згадаймо, що за традицією, цей вечір в Липовлянах завжди проводиться першої суботи в лютому.

Традиційний привіт з хлібом і сіллю

Зазвичай, в таких нагодах на початку подається культурно-мистецька програма. Липовлянське товариство має багату культурну діяльність, так, що в силі подати і довготривалий концерт. Тому здається, що важче зробити вибір з перлин пісень і танців, як виконати на високому мистецькому рівні. Програму здійснили ансамбль фольклорного танцю, змішаний хор та дівочий дует. (Неясно, чому дуже якісний чоловічий дует вже довгий час «втратив охоту» виступати.) Як і очікувано, юні танцюристи «вдбули своє» граціозно й легко, а хор прозвучав гармонічно й темпераментно у веселому тембру. Тому дістали міцні і довгі оплески. Але дівочий дует був великою приємною несподіванкою. Крім вдало вибраного репертуару (співали і «Червону руту») і приємного звучання голосів, вони і супроводжувалися – Міхаела Хошко на гітарі, а Тихана Поляк на синтезаторі. Присутні гості не жалували долоні для гучних оплесків. Цьому дуету побажаймо ще багато успіху.

Дует Міхаела Хошко і Тихана Поляк

Для танцю грав і під час вечора розважав присутніх дуже якісний ансамбль «Забава» з м. Кула (Сербія), а програму, як і минулих років, вела пані Кармен Валента (ведуча програми на радіо). Як до цього додати і смачну вечерю (в якийсь час вечора і вареники – як додаток після вечері), котру підготували липовлянські кухарки, а послугоували юні члени товариства, не диво що гості були дуже вдоволені. Щодо гостей, рік за роком зал «стає тіснішим», бо зацікавлених все більше. Так на цей бал прибули і гості з інших місцевостей, а також і зі сусідніх країн. Для їхньої повної розваги, крім програми і музик, організовані і суспільні забавні ігри, багата лотерея тощо. Незабутнє .... До року.

За власними джерелами – А.П. / Фото: www.karpati.hr

BAL U VUKOVARU

Ovogodišnji svoj bal KUD "Osif Kostelnik" iz Vukovara organizirao je 31. siječnja u hotelu „Dunav“. Među dvjestotinjak gostiju, kao posebni uzvanici, bili su nazočni saborski zastupnik Nazif Memedi te predstavnici i čelnici rusinskih organizacija.

Na početku, priređen je kraći kulturno-umjetnički program, koji su izveli članovi KUD-a – stariji u zboru

Mješoviti zbor KUD-a „Osif Kostelnik“

pod ravnanjem Ahnete Timko i pratnjom na harmonici Zvonka Edelinskog, a mlađi su otplesali koreografije Zvonka Kostelnika. Točke programa su najavljivane na hrvatskom, rusinskom i ukrajinskom, a cjelovečernji glazbeni ugođaj pružio je orkestar Vladimira Sivča iz Novog Sada. Nisu izostale ni uobičajene društvene igre – ples srdaca i tombola. # (Foto www.sriu.hr)

BAL U VINKOVcima

Vinkovačko KD Rusina i Ukrajinaca ove godine organiziralo je bal 21. veljače, u hotelu „Gem“. Na početku je mješoviti zbor društva, pod ravnanjem Zorana Cikovca, otpjevao nekoliko rusinskih pjesama, a nastupio je i Nikola Pap kao solista. Dobrom raspoloženju tijekom večeri pridonio je vrlo kvalitetan veliki narodni orkestar bači Janka Čordaša iz Petrovaca. Naravno, upriličen je i neizostavni ples srdaca. (Po podatcima N. Papa)

Zbor KD-a Rusina i Ukrajinaca Vinkovaca (Foto www.sriu.hr)

DJEČJI BAL U PETROVCIMA

U petrovačkom domu „Sokolana“, najmlađi članovi KUD-a „Jakim Hardi“, u poslijepodnevним satima 08. veljače o.g. priredili su svoj bal (Bal za odrasle, ove godine nije održan zbog preuređenja društvenog doma). U nazočnosti i dijela roditelja, oko 120-toro djece zabavljalo se uz glazbu i društvene igre. (Info. Z.Kostelnik)

PREDSTOJEĆI BAL U OSIJEKU

KPD Rusina i Ukrajinaca Osijeka svoju zabavnu večer održat će 28. veljče o.g. u hotelu ZOO. Uz domaće društvo, u kulturno-umjetničkom programu nastupit će i KUD „Jakim Govlja“ iz Mikluševaca, a goste će zabavljati orkestar „Sivč“ iz N.Sada. (Info. Dubravka Rašljanin)

60 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

Давніший кореспондент «Нашої газети» з Чернівців, відомий український журналіст Жан Макаренко, з нагоди 60 років від народження генія естрадної музики Володимира Івасюка, для наших читачів послав матеріали з монографії «Володимир Івасюк. Життя – як пісня», тобто – лист президента Віктора Ющенка і свою статтю (спогади) про згаданого митця. Також послав і фотографії зі свого приватного альбому. Це подається на цій і наступних сторінках, а тут скоріше згадаймо декотрі основні дати з життя і творчості Володимира Івасюка:

1949, 4 березня народився у м. Кіцмані в родині учителів Михайла і Софії Івасюків.

1963 вступає до Київської музичної десятирічки, але з другої чверті через хворобу повертається до Кіцманя та навчається у середній школі та музичній школі по класу фортепіано.

1966 сім'я переїжджає до Чернівців. Вступає

Пам'ятна дошка на Чернівецькому обласному меморіальному музеї Володимира Івасюка

до медичного інституту, однак виключений з нього за участь у «політичному інциденті».

1967–1972 повертається до навчання у медичному інституті.

1970 пише пісні «Червона рута» і «Водограй».

1971 режисер Роман Олексів знімає перший український музичний фільм «Червона рута», в якому звучить багато пісень Івасюка.

1973 закінчує Львівський медичний інститут.

1975, у с. Розтоки знімається фільм «Пісня завжди з нами», в якому виконано його 6 пісень.

1979, 24 квітня за телефонним викликом йде з дому й більше не повертається.

1979, 18 травня тіло Володимира Івасюка випадково знайдене в Брюховицькому лісі під Львовом.

1979, 22 травня похорон Володимира Івасюка на Личаківському цвинтарі у Львові, що вилився у масову акцію протесту проти влади. З цього часу на творчість композитора накладено заборону.

ДОРОГІ ШАНУВАЛЬНИКИ ПІСЕННОЇ ТВОРЧОСТІ ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА!

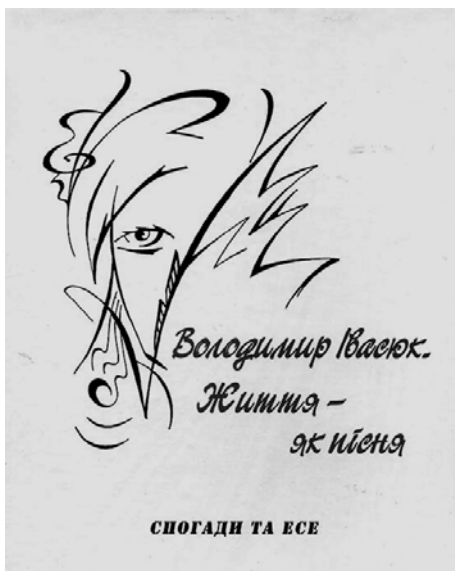
Хіба, є в світі українець чи українка, які б не знали й не шанували ім'я Володимира Івасюка? Добре пам'ятаю, як у критичні для України 70-ті роки, коли здавалося, що все українське перебуває за ґратами в Сибіру, Мордовії чи в Магадані, все талановите приховане від злого ока в глибоких шухлядах, раптом пролунала "Червона рута". "Ти у мене єдина, тільки ти, повір", - так поет сказав не тільки дівчині, а й своїй Батьківщині, створивши в пісні геніальний триєдиний образ коханої-матері-України.

Після "Червоної руги", яку співали від Карпат, де вона народилась, ідо Курил, навіть вірмени й грузини намагались написати хоча б одну пісню українською мовою, не кажучи вже про росіян чи білорусів,

Минуло майже чверть століття, як нестало Івасюка. Проте його пісні лунають в Україні. Не спадає інтерес до творчості і життя композитора. Хоча молоде покоління більше знає Івасюка з розповідей старших та публікацій, що не так вже і часто з'являються у засобах масової інформації. Рідкістю стали й збірки його пісень. Адже саме вони, на мою думку, можуть знайти відгук у серцях та душах молодих людей, сформувати в

Володимир Івасюк 1949-1979

них відчуття краси й любові до рідної землі, яку так натхненно оспівав Івасюк у своїх шедеврах - "Баладі про мальви", "Пісні про тебе", у "Літі пізніх жоржин", а надто – в "Червоній руті", "Водограю"...

Як треба цих пісень сьогодні! Як треба, щоб молодь більше знала про Володимира Івасюка - легенду української пісні, незвично працювиту, шляхетну. добру людину, Настав час глибшого розуміння його творчості, його місця в історії України.

Перекоаний, що цьому добре послужить книжка "Володимир Івасюк. Життя - як пісня", в якій композитор велично й багатогранно постає у спогадах рідних, друзів, учителів, колег по творчості, в наукових дослідженнях, головне ж - у своїх найкращих творах.

Маю надію, що читач із жалем перегорне останню сторінку цього унікального видання із прагненням поділитися прочитаним зі своїми рідними, друзями, знайомими. Бо такі, як Івасюк, приходять у світ, на жаль, дуже рідко. І ми маємо пишатися, що він був серед нас, що нам пощастило жити з ним на нашій рідній землі!

З найкращими побажаннями

Віктор Ющенко

Про В.Івасюка і на стор. 10 і 11

МИТЦЯ ОБІРВАНЕ КРЕЩЕНДО

Чимало щемливих спогадів спливає з тих незабутніх літ, коли працював старшим редактором молодіжних телепередач тодішнього Чернівецького облтелерадіокомітету. З того огрому, мов "тихе сяйво над моєю долею" - спогади про Володю Івасюка, про нашу дружбу впродовж майже 20 щасливих літ.

Після турпоходу на Говерлю,
м. Яремча, 1968 р.
Ліворуч В. Івасюк з друзями

Пригадується найважливіше. Моє знайомство з Володею Івасюком почалося влітку 1964 року на звивистих цецинських стежках, де знаходилась наша телестудія. З режисером Василем Селезінкою молодіжний телеклуб "Юність". Запросили до участі вокально-інструментальний ансамбль Кіцманської середньої школи. Це був на той час уже досить відомий навіть в Україні, а не лише в області, колектив - переможець обласних і республіканських конкурсів. Керував ним Володя Івасюк. Через якусь поважну причину на репетицію він не приїхав, але нам сподобалась вправність, ба навіть професіоналізм школярів, і особливо виділялась солістка Людмила Шкуркіна. Гарною була й піаністка, як виявилось, Галя Івасюк - сестра Володі. Коли ж прийшов сам керівник, ми були приємно здивовані: перед нами стояв не галасливий самовпевнений хлопчисько, а статечний юнак - серйозний не по літах, інтелігентний. І його очі - сині-сині, наче волошки а житі, вдумливі, відкриті.

Та передача запам'яталась телеглядачам надовго. Її відзначили на "летучці" як кращу.

Згодом родина Івасюків переїхала до Чернівців і замешкала на вулиці Воцана Хмельницького, 68. Це батька Володі, Михайла Григоровича Івасюка, запросили на роботу в Чернівецький університет. Я познайомився з ним, з мамою Володі Софією Іванівною, наймолодшою донечкою Оксаною - їй тоді

виповнилось усього 6 років. І ще було дуже приємне знайомство з Магдаліною Колотилюк - нянею Володі. Вона прийшла в родину, коли хлопчикові було всього 2 місяці, й залишилася з дітьми Івасюків на все життя. Володя, якого вона дуже любила, розповідала й складала для нього казки, назвав її Мілею.

Коли ж Івасюки переїхали на вулицю Маяковського (нині саме там меморіальний музей композитора), то ми стали сусідами. Володя часто забігав до нас, щоб поговорити чи зателефонувати, бо в новій оселі телефону ще не було. Він дуже полюбив нашу світлу веранду, що виходила в сад, і називав її жартома "кімнатою натхнення", Приходячи, клав на стіл свій коричневий портфель, завше набитий лекційними зошитами, підручниками (був на той час студентом медичного інституту), свіжобілим халатом і обов'язково - нотами. Сідав біля відчиненого вікна і завжди з посмішкою пропонував:

- Ну що, старий, послухаєш, що я тут написав? Хочу оце поїхати до Вишніці й показати Левку Дутківському...

На той час у райцентрі Вишніця, керований Левком Дутківським, ансамбль "Смерічка" вже був досить знаменитий. І Володя бозна як любив "смеречан". З наймолодшим на той час учасником ансамблю Назарієм Яремчуком Володю познайомив я. Це сталося в серпні 1970 року в містечку Вашківцях, до речі, дуже знаменитому, там народилась під пером Василя Михайлюка пісня "Черемшина".

Разом з Володею Івасюком, оператором Дмитром Кошманом, за порадою того ж Василя Селезінки ми вирішили поїхати в Косів на Івано-Франківщину щоб зняти сюжет до нової пісні Володі "Червона рута". Нині це б

Після турпоходу на Говерлю,
м. Яремча, 1968 р.
Володя Івасюк і Жан Макаренко

назвали словом *klip*, а тоді це був просто відеоролик. З нами були студентка Київського театрального інституту Віра Хом'юк та двоюрідна сестра Володі Мирослава Івасюк. В автобусах тоді часто співали. Співали й ми, до речі, вже популярну тоді Володину "Я піду в далекі гори", а підспівував Назарій - він повертався у Вишніцю зі вступних екзаменив на геофак. Володя відразу відчув багатющий голосовий потенціал і неабиякий талант Назарія, який співав з нами всю дорогу Володя не помилився!

В Косові нас прийняла родина Балагураків - гостинна й щедра. Син Балагураків Юрко, до речі, працював на заводі "Легмаш" - там трохи по працював і Володя. Ввечері Володя запалив усіх піти на тамтешній водоспад Гук. Володя звернув нашу увагу на веселку, яка підіймалася над Рибницею в промінні згасаючого вечірнього сонця. Щебетуха Віра Хом'юк, не гаючись, стала на скелястому камені в театральну позу - як її навчили в інституті - і напівжартома-напівсерйозно промовила:

В. Івасюк, студент Чернівецького медінституту в хвилині творчого натхнення на веранді журналіста Ж. Макаренка

- Вельмишановне моє товариство! Запам'ятайте день сьогоднішній, коли у нас забрали спокій, - вона багатозначно кивнула в бік Володі. - Але чудового настрою від нас ніхто не забере.

У Володі був із собою, як завжди, фотоапарат, і він-таки зафіксував ту мить народився в нього задум пісні "Водограй" - освідчення в любові Карпатам, природі, Косову, Гуку.

Засинаючи в stodолі Балагураків, на пахучому, з пляю Михалкове, сині, я почув Володаю голос:

- Ти мав рацію, старий, що познайомив мене з Назаром. Файний хлопець і голос має файний. Лиш треба з ним працювати. Напишу для нього пісню...

Продовження на наступній стор.

Продовження з попередньої стор.

Володимир Івасюк умів дотримувати слова, якщо вже щось пообіцяв. Поважав людську порядність, чесність, добросовісність.

І зринає в пам'яті червневий день 1972... Заходить до мене на студію Володя Івасюк з сестрою Галею. Привіталися щиросердно, я ж привітав його із успіхом "Смерічки", яка з піснею "Водограй" стала лауреатом всеосяжного конкурсу "Апло, ми шукаємо таланти". Це був справжній триумф, який "Смерічка" повторила через півроку на фестивалі "Песня-72". Але Володя вже мав щось інше на думці:

- Даруй, Жане, що потурбував тебе. Пам'ятаєш, у Косові говорив тобі про пісню для Назара? Приніс.

Він сів за студійний рояль, легонько торкнувся клавіш і почав тихенько співати. Це були "Дві скрипки". В них було стільки невимовної туги й світлої печалі, що аж брало за серце. Ця пісня стала окрасою Яремчукового репертуару.

Хоч, Володя любив багатьох на той час сучасних українських і зарубіжних виконавців, відвідував усі концерти, колекціонував платівки, робив магнітофонні записи, в його піснях домінувала карпатська тема. Він нею наснажувався, марив нею, коли переїхав до Львова, навіть тужив, вона його ніколи не зраджувала. Він, молодий, стрімкий, волелюбний, наснажував нас своїми піснями, викрешував у наших душах прагнення чистоти й волі.

Кому ж ти, друже, став на заваді, у чому твоя провина, що твої юначі крила так жорстоко підрубали й обірвали твій лет на найвищій ноті, на крещендо? Твої пісні - ковток води живої, вони бентежать серце, і їх любитиме й співатиме Україна завжди.

Жан МАКАРЕНКО

Член національної спілки журналістів України та міжнародної федерації преси. м. Чернівці, Україна

Візьми з собою мою пісню — Я в неї щастя наспівав

«Червона рута» — найзнаменитіша пісня Володимира Івасюка, яка, як і сам образ, давно стала символом усього найкращого, найчистішого у сучасній естраді. Її автор написав 1968 року вже студентом Чернівецького медичного інституту, а було йому тоді всього 19 років... Але це далеко не перший твір композитора.

У багатющій батьківській бібліотеці юний Володя, тоді ще старшокласник, натрапив на виданий 1906 року збірник коломийок, впорядкований Володимиром Гнатюком, а там — на такі рядки:

*Ой ходила, говорила гільтайова мати,
Назбирала тросзілля мене чарувати,
Назбирала тросзілля червону рутоньку,
Та й хотіла зчарувати мене, сиротоньку.*

Для вісімнадцятирічного музики образ червоної руті (в іншій транскрипції «черлена рута») був хвилюючою знахідкою, справжнім відкриттям. У пошуках його деталізації він багато мандрував селами, особливо гірськими, шукаючи ключ до розуміння таємничого поняття. На Косівщині знайшов новий варіант коломийки про червону руту, а на Путильщині, в Розтоках, записав легенду про загадкове чар-зілля, яке постає в народних переказах символом вічного і чистого кохання.

Зберігся унікальний документ — чернетка створення тексту «Червоної руті». Ось кілька первісних варіантів строф, які незабаром облетять світ:

*Ти не смійся хоч раз,   Що ночами в лісах
Не кажи, що забула,   Ти чар-зілля шукала,
А згадай про той час,   Що з вітрами, як птах,
Як ти мавкою була.   Ти колись розмовляла.*

*Бачу я тебе в снах
У дібровах зелених.
По яких же шляхах
Ти вернулась до мене?*

Спочатку хотілося надати «Червоній руті» характеру і форми балади, але твір виходив розтягнутим, композиційно недолугим. А потрібні ж були лаконізм, простота і ширість народної пісні. Володя переписував її безліч разів, шліфував текст. Коли переконувався, що вклав у пісню все, на що був здатний, відкладав її до появи нових ідей.

І ось настало свято Володиної музики та поезії. Торжество шестирічної творчої роботи — 13 вересня 1970 року. Пополудні з Театральної площі

Чернівецька телестудія перед багатотисячним натовпом на всю Україну транслює «Червону руту» і «Водограй». На площі й сусідніх вулицях зупиняється транспорт... Після цього виступу мільйони людей вбачатимуть у піснях Івасюка вираз своїх почуттів.

«Червона рута» 1967–1970

вірш: Володимир Івасюк

*Ти признайся мені,
Звідки в тебе ті чари,
Я без тебе всі дні
У полоні печалі.*

*Може, десь у лісах
Ти чар-зілля шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувала?*

Приспів:

*Червону руту
Не шукай вечорами, —
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.*

*Бо твоя врода —
То є чистая вода,
То є бистрая вода
З синіх гір.*

*Бачу я тебе в снах,
У дібровах зелених.
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.*

*І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.*

Приспів.

Матеріал із сайту
www.ivasyuk.org.ua

Tiskanje mjesečnika «Naša gazeta» ostvaruje se financijskom potporom Savjeta za nacionalne manjine RH

За опубліковані статті платиться гонорар

Objavljeni članci se honoriraju

I M P R E S S U M	I z d a v a č : Društvo za ukrajinsku kulturu Товариство української культури Zagreb, Domagojeva 11, CROATIA Poslovni m.: Privredna banka Zagreb 2 3 4 0 0 0 9 – 1 1 1 0 0 4 5 8 6 9	Naša gazeta izlazi 10 puta godišnje kao mjesečnik sa stankom u srpnju i kolovožu Glavni i tehnički urednik: Aleksa Pavlešić E – mail : aleksa.pavlesin@zg.t-com.hr duk@zg.t-com.hr	Prijelom i dizajn: A.Pavlešić Fotolit: HADVA TISAK d.o.o. Tisak: FILEDATA d.o.o. U Zagrebu, 27.02.2009. Naklada: 350 primjeraka Tel. Društva i uredništva: 01 / 4635-884
	Publiciranje autorskih članaka ili citiranje drugih izvora ne znači ujedno da redakcija „Naše gazete“ i dijeli izložene stavove i mišljenja, niti jamči istinitost tuđih navoda.	Публікування авторських статей або цитування інших джерел не означає, що редакція «Нашої газети» поділяє ті самі твердження й думки, або гарантує точність чужих наведень.	

ВОЛИНЬ. Кінець XIX - початок XX ст.

Жіночий костюм: Сорочка домотканого полотна з виложистим коміром. Кусан, також з домотканої шерстяної тканини, яскраво розшитий кольоровими нитками та аплікацією з зеленого сукна. На червоний літник, тканий поздовжніми смугами зеленого, білого та синього кольорів, пов'язана вовняна килимова запаска із геометричним орнаментом. Біла хустка з китицями заткана червоною смужкою. Хустка пов'язана на «кибалку».

Чоловічий костюм: Сорочка домотканого полотна. Комір виложистий. Пазуха, комір, станок та чохла оформлені геометричним тканим орнаментом червоного кольору. Підперезана сорочка багатоколірним тканим поясом з «кутасами». Штани вузькі з невідбіленого сурового домотканого полотна. Жінки та чоловіки носили личаки, що взувалися на полотняні «завої».

В. Миронов / А. Перепелиця
Т. В. Косміна / З.О.Васіна

УКРАЇНСЬКІ КОСТЮМИ

www.hllab.dp.ua

ВОЛИНЬ ЗАХІДНА. Кінець XIX – поч. XX ст.

Весільне вбрання молодих

Додільна весільна сорочка молодої з відкладним коміром, оздоблена тканим узором на рукавах та вишивкою в подолі. Поверх сорочки вдягнута тканина в поздовжні кольорові смуги спідниця. Спереду одягали тканий у горизонтальні орнаментальні смуги фартух. Поверх сорочки одягнена безрукавка. На ногах - кольорові онучі та взуті поверх них личаки. Голову молодої прикрашає весільний вінок з викладених стрічок, доповнений штучними квітами з паперу, вовни та пір'я.

Весільна сорочка молодого, яка має рясно вишиту маніжку, стоячий комір та манжети, одягнута навипуск поверх вузьких, шитих з купованої пістрі штанів. На ногах - онучі, нарізані зі старої вишитої сорочки, та личаки, прив'язані плетеними шнурками - «волоками». Сорочка прикрашена весільним віночком. Стан оперезаний широким тканим поясом.

